

REVISIONAL CIVIL

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ ਜੇ.ਜੇ.

ਆਦਰਸ਼ ਉਦਯੋਗਿਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਮਾਰਕਿਟ ਕਮੇਟੀ, ਕਰਨਾਲ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 213.

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ (1939 ਦਾ V) - ਸੈਕਸ਼ਨ 31-ਕੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ-ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਰੂਲਜ਼, 1940-ਨਿਯਮ 51-ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ-ਮੈਕਸੀਮਮ ਐਕਸਕਲੂਸੀਓ ਅਲਟੇਰੀਅਸ"- ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ - ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੀਸ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀ ਬੇਕਾਰ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬੇਇਨਸਾਫੀ, ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ, ਆਦਿ ਹੈ। ਕੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ। :

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ, 1939 ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਉਹਨਾਂ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ. ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 23 ਦੀ ਧਾਰਾ 41(2) ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲਣਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਰੂਲਜ਼, 1940 ਦਾ ਨਿਯਮ 51, ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 51 ਧਾਰਾ 31 ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇ ਗਏ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 31 ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਹਨ, ਪਰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਕਸਾਰ ਹੈ। ਅਲਟੇਰੀਅਸ-ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜ਼ਿਕਰ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ-ਅਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁੱਪ ਹੈ-ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

Held, ਅਧਿਕਤਮ "ਐਕਸਪ੍ਰੈਸੀਓ ਯੂਨਿਅਸ ਐਸਟ ਐਕਸਕਲੂਸੀਓ ਅਲਟੇਰੀਅਸ" ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ

ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਮਾਮਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਰਜਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਕਾਰਜ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਣ-ਨਿਰਧਾਰਤ ਢੰਗ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਧਿਕਤਮ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਬੇਦਖਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਵੱਲ ਮੁੜਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਾਰਕੀਟ ਫੀਸ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀ ਬੇਅਰਥ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬੇਇਨਸਾਫੀ, ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਵੱਧ ਹੈ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਾਧਾਰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ (5 ਆਫ 1939) ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਾਂ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਜਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਵੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

9 ਮਈ ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ। 1961 ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ

ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਬੀ. ਕਨੂਰ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ 29 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। , 1962.

ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ। ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ। ਵਧੀਆਂ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਨਾਲ। ਮਿਤੀ 29 ਦਸੰਬਰ 1960, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਕੰਵਰ, ਵਾਧੂ ਸਬ-ਜੁਦਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਕਰਨਾਲ.. ਮਿਤੀ 17 ਅਕਤੂਬਰ. 1960. ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਮਿੱਤਲ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ ਅਤੇ ਐਸ.ਐਸ. ਸੋਢੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਬੈਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦੋ ਕੇਸ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇੱਕ ਨਿਰਣੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਵਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। 1961 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 213 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਉਦਯੋਗਿਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ 1961 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 214 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਕਰਨਾਲ ਦਾ ਝੰਡੂ ਮਲ-ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਕਰਨਾਲ ਹੈ।

ਆਦਰਸ਼ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਕਮੇਟੀ ਨੇ 9 ਮਾਰਚ, 1960 ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। 959.59 ਐੱਨ.ਪੀ. 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਤੋਂ 3 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਤੱਕ ਝੋਨੇ ਦੀ ਕਥਿਤ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਰਕੀਟ ਫੀਸ ਵਜੋਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਰਕਮ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਕਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਲੈਕਟਰ, ਕਰਨਾਲ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਝੋਨੇ ਦੀ ਖਰੀਦ ਪਿਹੋਵਾ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਮੰਡੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਝੋਨੇ ਦੀ ਕੋਈ ਖਰੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੀਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਖਰੀਦ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਬਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਜਾਂ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਅੰਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਫੀਸ, ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹਨਾਂ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। 959.59 ਐੱਨ.ਪੀ. ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਮਾਰਕੀਟ ਫੀਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

ਝੰਡੂ ਮੱਲ-ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। 524.30 nP. ਝੋਨੇ ਦੀ ਕਥਿਤ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕੀਟ ਫੀਸ ਵਜੋਂ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਝੋਨਾ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ, ਮਥਲੋਟਾ ਅਤੇ ਪਿਹੋਵਾ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਬਾਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ।

ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਪੰਜਾਬ ਲੈਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਝੋਨੇ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕਰਨਾਲ ਵਿਖੇ ਮਾਰਕੀਟ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ "ਕਰਨਾਲ ਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ, ਤੋਲਿਆ ਅਤੇ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ"। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਅਪੀਲਯੋਗ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਹੈ-

"ਕੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ?"

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਫੀਸ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 51 ਅਧੀਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਵਸੂਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਫੀਸ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਲੈਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਬਕਾਏ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਿਖਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੰਸਥਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਰੋਧ ਤਹਿਤ ਫੀਸ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 158, ਧਾਰਾ (14) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਫਿਰ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ (1939 ਦਾ 5) ਅਤੇ ਇਸ ਅਧੀਨ ਬਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਅਧਿਸ਼ਚਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੰਸਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਜਾਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ 'ਤੇ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਉਸ

ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਦਿ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 27(1) ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਉਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਆਈਟਮ (vii), ਜੋ ਕਿ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫੀਸਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੇ ਪੈਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਬਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ EEEs ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ, ਅਤੇ ਆਈਟਮ (xxiv) ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹਨ। ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਝੂਠ. ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਅਤੇ 30 ਇਕੱਠੇ ਲਏ ਗਏ ਹਨ, ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਧਾਰਾ 31

"ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸਾਰੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਸੂਲੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ (1961 ਦਾ 23) ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਕਾਏ ਜੋ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕਲੇਮ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਹਨ, ਯਾਨੀ 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਤੋਂ 3 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਤੱਕ। 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 23 ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਅਧੀਨ ਚੱਲਦੀ ਹੈ-

"41. ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ।-

(1) ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਹਰ ਰਕਮ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ।

(2) ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਹਰ ਰਕਮ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ, (1939 ਦਾ ਐਕਟ 5) ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਉਹਨਾਂ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ. ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 23, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 41(2) ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ

ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲਣਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਕਲੂਸਿਓ ਯੂਨਿਅਸ ਏਸਟ ਐਕਸਕਲੂਸੀਓ ਅਲਟੇਰਿਅਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਦੂਜੇ ਦਾ ਬੇਦਖਲੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਰੂਲਜ਼, 1940 ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਨਿਯਮ 19-ਏ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੀੜਿਤ ਧਿਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਰੈਂਕ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਨਿਯਮ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ 51 ਵਿੱਚ "ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫੀਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਿਯਮ 52 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਿਸ ਦੀ ਸੂਚਿਤ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਸਥਿਤ ਹੈ"।

ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 67 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟਰ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ। ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 158 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਗਰਾਹੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਰਕਮ। ਆਖਰੀ-ਉਲੇਖਿਤ ਵਿਵਸਥਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਟਸ ਐਕਟ (1939 ਦਾ 5) ਕਿਤੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸੈਕਸ਼ਨ 31 ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਕਟ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਖੋਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ "ਲਾਇਸੰਸਧਾਰਕ ਤੋਂ ਕਮੇਟੀ

ਦੁਆਰਾ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ" ਤੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਭੁੱਲ 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 23 ਦੀ ਧਾਰਾ 41, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪੁਨਿਆਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਰੂਲਜ਼, 1940 ਦੁਆਰਾ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 51 ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 158(2) (xiv) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਗਰਾਹੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨਾਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ, ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਰਕਮ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਉਗਰਾਹੀ ਜਾਂ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਉਪਬੰਧ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 51 ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। . ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੇਕਰ 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 23 ਦੀ ਧਾਰਾ 41 (2) ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਪ੍ਰਬਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਾਧਾਰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ (1939 ਦਾ 5) ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਲਾਰਡਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਆਰ.ਐਡ.ਡਬਲਯੂ. ਪੌਲ ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਦ ਵ੍ਰੀਟ ਕਮਿਸ਼ਨ (1) ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਲਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਣਕ ਐਕਟ 1932 ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਣਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ।

"(m) ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੀ ਸਾਲਸੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਮ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ।" ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਣਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਇੱਕ ਉਪ-ਨਿਯਮ, ਨੰਬਰ 20

ਬਣਾਇਆ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਣਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਆਟਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1889, ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਲਾਰਡ ਮੈਕਮਿਲਨ ਨੇ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, -

""ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ 20 ਅਤਿ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ। ਮੈਨੂੰ ਅਗਲਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਾਲਸੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਬਾਰੇ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਆਟਾ ਹੈ' ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਾਲਸੀ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1889, ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। . ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਆਮ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਝਗੜਿਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਅਟੈਡੈਂਟ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਸਦ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਸਾਲਸੀ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਕਣਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਹਰ ਵਿਵਾਦ ਪਦਾਰਥ ਆਟਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਜੋੜਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੰਦਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਕੱਟਣ ਨਾਲ ਬਚਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਭਾਜਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।"

ਸਟੀਵਨਜ਼ ਬਨਾਮ ਚਾਉਨ, (2) ਫਾਰਵਟਲ ਜੇ. ਵਿੱਚ, "ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੰਸਦ ਦਾ ਐਕਟ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ

ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਵੇਗੀ। " .

ਲਾਰਡ ਬੈਕਰਟਨ ਇਨ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਮਾਸਕ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (3), ਨੇ ਕਿਹਾ।-

"ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਬੇਦਖਲੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਨੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਾਂ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਜਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਵੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ (1950 ਦਾ 31) ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-

"(1) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਹੋਵੇ।

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮ ਬਾਰੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ"।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਬਨਾਮ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ (4) ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ-ਜਨਰਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 48 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਖੇਪ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਰਕਮਾਂ, ਯਾਨੀ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਬਕਾਇਆ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਬਿਤ ਜਾਂ ਬਕਾਇਆ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਐਕਟ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਿਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮਾਮਲਾ ਡਿੱਗਿਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਐਸ ਕੇ ਸ਼ਾਅ ਐਂਡ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ (5) ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ

ਬਿਹਾਰ (ਲੀਜ਼, ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ) ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (1947 ਦਾ 3) ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। . ਫਜ਼ਲ ਅਲੀ ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਐਕਟ ਇਕੱਲੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਐਕਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਲਵਾ ਦੇਵਦੱਤਮ ਬਨਾਮ ਆਧਾਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ. ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਘ (6) ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ, ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਫਿਰ ਮਾਲ ਰਿਕਵਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। . ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 67 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੱਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਢੰਗ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਵਸੂਲੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਵਿਧੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 31 ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਯਮ 51 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਯੋਗ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ, ਜਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ ਜਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਅਤੇ ਬਾਰੀਸਲ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੈਂਟਰਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਬੇਨੋਏ ਭੂਸ਼ਨ ਗੁਪਤਾ (7) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਫਿਰ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ ਅਪੀਲਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 19A(4) ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ। ਐਕਟ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 19-ਏ (4) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੰਗੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਾੜੇ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ 3) ਦੀ ਧਾਰਾ 225 ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਰਾਹ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਲਾਹੌਰ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮੁਨੀਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਸ਼ੇਖ, ਇਸਲਾਮੀਆ ਕਾਲਜ, ਲਾਹੌਰ (8) ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 225 ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 193(2) ਅਧੀਨ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹਨ। ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 55 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮਦਰਾਈ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਬਨਾਮ ਕੇ.ਐਨ.ਕੇ. ਜਗਨਨਾਥ ਅਈਅਰ (9) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਮਦਰਾਸ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਮਿਊਂਸਪਲਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 354, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਸਹੀ ਮੁੱਲ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਗਲਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਅਸਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ (1939 ਦਾ 5) ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਨੇ, ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣ ਲਈ। ਨੀਤੀ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁੜ ਧਾਰਾ 148 ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ, 1912 (10), ਅਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆ ਰਾਜਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਪਟਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਕਮੇਟੀ (11) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬੋਸ ਜੇ.

"ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਮਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਇਹ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ"।

ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 51, ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਐਕਟ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਫੀਸ, ਪੁਨਿਆਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ (1939 ਦਾ 5) ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਨੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 31 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਕਾਏ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਯੋਗ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ (1961 ਦਾ 23), ਸੈਕਸ਼ਨ 41 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਨੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" ਸਾਬਕਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 5 ਆਫ 1939, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੰਬਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਜਾਂ ਦਰਾਂ, ਟੈਕਸ, ਉਪਕਰ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਆਦਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੋਵਿਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1948 ਦਾ 50), ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 (ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 38 ਆਫ 1949) ਪੰਜਾਬ ਬੇਟਰਮੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚਾਰਜਿਜ਼ ਐਂਡ ਐਕਰੀਜ ਐਕਟ (1952 ਦਾ 2), ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1952 (1953 ਦਾ 4)

ਦੀ ਧਾਰਾ 85, ਪੰਜਾਬ ਪੰਚਾਇਤ ਸੰਮਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਐਕਟ (1961 ਦਾ 3) ਦੀ ਧਾਰਾ 76, ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਪੋਸਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਆਰਡਿਨੈਂਸ ਐਕਟ (1898 ਦਾ 6)। ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ, ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚ ਸਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 31 ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਹਨ, ਪਰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਲਟੇਰੀਅਸ- ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜ਼ਿਕਰ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ-ਅਤੇ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਮ ਫੈਸੀਟ ਸੈਸਰ ਟੈਸੀਟਮ-ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁੱਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਲਸ ਜੇ., ਐਨ. ਸਟੈਫੋਰਡ ਸਟੀਲ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਵਾਰਡ (12) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ- "ਜੇਕਰ ਅਥਾਰਟੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ, ਉਸ ਸ਼ਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਐਕਟ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ।

ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਣਗੌਲੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਜਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹੀ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਕਾਰਜ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ; ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਅਣ-ਨਿਰਧਾਰਤ ਢੰਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਤਮ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੌਕਸੀ ਵਰਤਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਇਰਾਦੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਬੇਦਖਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਵੱਲ ਮੁੜਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਉਪਾਅ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 31 ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਇਸ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1961 ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਐਕਟ, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 23 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 41(2) ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਰਕਮ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੱਕ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਢੰਗ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 31 ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨੁਸਾਰੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕਿਟ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਢੰਗ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 51 ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 51 ਧਾਰਾ 31 ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇ ਗਏ ਉਪਰੋਕਤ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੁੱਦਾ, ਕੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਦਾ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਗੇ।

ਐਸ.ਬੀ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਵਾਦਕ)